

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Pekáče a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Martina Paška ve věci

žalobce: **M. S. Y. A. A.**, narozený dne „X“
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**, IČO 45769851
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2022, č. j. 307329-1/2022-VO

takto:

- I. Usnesení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 5. 10. 2022, č. j. 307329-1/2022-VO, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Káhiře ze dne 4. 9. 2022, č. j. 1555-7/2022-KAHIKO, se **zrušují** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žaloba se v části, jíž se žalobce domáhal zrušení usnesení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO, **zamítá**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 336,03 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Vlastimila Němce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu 27. 10. 2022 podanou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení usnesení žalovaného ze dne 5. 10. 2022, č. j. 307329-1/2022-VO (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Káhiře (dále též jen „velvyslanectví“) ze dne 4. 9. 2022, č. j. 1555-7/2022-KAHIKO, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza pro nezaplacení konzulárního poplatku, a zrušení označeného prvostupňového rozhodnutí. Dále se domáhal též zrušení usnesení žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO, o zamítnutí jeho odvolání proti výzvě k zaplacení správního (konzulárního) poplatku za žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.
2. Usnesení ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO, žalovaný odůvodnil tím, že žalobce sice podal včas žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, neuhradil však správní poplatek z žádosti. Byl proto k jeho zaplacení vyzván výzvou z 27. 7. 2022, č. j. 1551-1/2022-KAHIKO, kterou napadl odvoláním, jež však žalovaný shledal nedůvodným. Žalobci sice byla ve výzvě určena namísto patnáctidenní zákonné lhůty k zaplacení správního poplatku nesprávně pouze desetidenní lhůta, žalobce je však zastoupen zástupcem znalým právních předpisů a konsensuálně byla žalobci poskytnuta lhůta mnohonásobně delší. Důvodnou žalobce neshledal ani námitku žalobce proti stanovenému způsobu hrazení správního poplatku. Na zastupitelských úřadech České republiky v zahraničí existuje možnost platby pouze v hotovosti či platební kartou na příslušném úřadu, což je dáno specifickým chodem zastupitelských úřadů v zahraničí. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-35, v němž soud konstatoval, že „správní orgán při výkonu své pravomoci v zahraničí nemá stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jeho provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů.“ Dále odkázal na rozsudky téhož soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 32, ze dne 23. 5. 2018, č. j. 3 Azs 345/2017-36 a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018-22. Poplatník může poplatek zaplatit i prostřednictvím osoby, kterou k tomu zmocní, nemusí se tedy na zastupitelský úřad odstavit osobně. Správní poplatek byl žalobci vyměřen v měně jeho státu a bylo mu sděleno jakou položkou sazebníku je stanoven, z níž je patrné, že jeho výše činí 60 EUR, tudíž žalobce nemusí mít pochybnost o výši poplatku. Může si zvolit, zda jej uhradí v hotovosti v místní měně, či v eurech nebo českých korunách prostřednictvím platebního terminálu na velvyslanectví.
3. Usnesení ze dne 4. 9. 2022, č. j. 1555-7/2022-KAHIKO, o zastavení řízení o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza velvyslanectví odůvodnilo tím, že žalobce na výzvu nezaplatil konzulární poplatek podle položky 144 sazebníku zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, v účinném znění (dále jen „ZoSP“).
4. Usnesení ze dne 5. 10. 2022, č. j. 307329-1/2022-VO, o zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení správního poplatku žalovaný odůvodnil tím, že rozhodnutí velvyslanectví o zastavení řízení je věcně správným, neboť odvolání žalobce proti výzvě k zaplacení správního poplatku bylo zamítnuto a žalobce ve stanovené lhůtě

správní poplatek neuhradil. Zdůraznil, že uhrazení správního poplatku ve výši 60 EUR je podmínkou přípustnosti žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Ke způsobu placení poplatku vedle již výše popsaného, uvedl, že bankovní převody vízových a konzulárních správních poplatků nejsou technicky proveditelné, konzulární a vízový úsek velvyslanectví nedisponuje vlastním bankovním účtem.

5. Žalobce v žalobě podrobně popisuje průběh správního řízení, vyjadřuje se k věcné správnosti a odůvodnění rozhodnutí o neudělení víza z 1. 6. 2022, č. CAIR202205260014. Zdůraznil, že mu bylo správním orgánem ve výzvě k zaplacení správního poplatku uloženo, aby jej zaplatil osobně na velvyslanectví buď v hotovosti, nebo platební kartou. Výzva byla v rozporu se zákonem, neboť podle § 6 odst. 1 ZoSP se poplatky hradí v české měně. Skutečnost, že podle odst. 3 téhož ustanovení mohou zastupitelské úřady poplatky vybírat též v jiné měně, neznamená, že tak musí činit, a že poplatník má zákonnou povinnost platit v jiné než české měně. ZoSP výslovně neupravuje způsob placení správních poplatků, proto je třeba postupovat podle § 163 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v účinném znění (dále jen „d. ř.“), dle kterého lze správní poplatky platit převodem na účet, v hotovosti, kolkovými známkami a přeplatkem na dani. Dále poukázal na to, že v rozporu se zákonem byla lhůta k zaplacení správního poplatku stanovena v trvání 10 dnů namísto zákonné lhůty v trvání 15 dnů. Správní orgán popsaným způsobem v rozporu se zákonem omezil žalobce ve způsobech uhrazení správního poplatku. Právní zástupce opakovaně správní orgán vyzýval ke sdělení čísla účtu, na který by mohl správní poplatek uhradit, těmto výzvám však nebylo vyhověno. V napadeném usnesení se žalovaný nikterak nevypořádal s tím, z jakého důvodu nelze uhradit správní poplatek na jeho účet bankovním převodem, když jej lze na jeho účet zaplatit platební kartou. Postup, jakým konzulární orgány postupují při vybírání správních poplatků, nemá oporu v zákoně. Poukázal na základní zásadu správního práva, vyjádřenou v § 4 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v účinném znění (dále též jen „s. ř.“), podle které je veřejná správa službou veřejnosti. Dále poukázal na čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle kterého státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon, a judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které z principu, že veřejná správa je službou veřejnosti dále plyne konkrétnější princip na dobrou správu. V řešené věci správní orgány v souladu s popsanými principy nejednaly.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Namítá, že žalobce dosud žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v účinném znění (dále jen „zákon o pobytu“), řádně nepodal, neboť neuhradil správní poplatek za žádost, jehož úhrada je předpokladem přípustnosti žádosti. Právě v řízení o této žádosti by mohly být přezkoumány důvody neudělení víza, v tomto řízení přezkoumávány být nemohou. Žalovaný se přesto vyjadřuje k průběhu řízení o žádosti žalobce o udělení víza a zdůrazňuje, že na udělení víza není právní nárok. Stran zákonnosti výzvy k zaplacení správního poplatku odkázal na závěry vyložené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 32, ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-35, ze dne 23. 5. 2018, č. j. 3 Azs 345/2017-36 a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018-22, s tím, že poplatky je možno hradit těmi způsoby, které aktuální technické možnosti v zahraničí umožňují. Není

Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

tedy pravdou, že by správní orgány uměle vytvářely překážky pro postup v řízení či porušovaly základní zásady stanovené ve správním řádu, neporušily ani jeho § 4 odst. 1, neboť s žalobcem jednaly zdvořile a v rámci svých technických a organizačních možností. Jednotlivým žadatelům neumožňují specifické podmínky, pročež dostaly zásadě rovného přístupu. Správním orgánům proto nemůže jít k tíži, že v silách velvyslanectví nebylo umožnění úhrady správního poplatku jiným než ve výzvě stanoveným způsobem. Z jeho strany se nejedná o svévolný přístup. S ohledem na to, že disponuje toliko jediným účtem a s ohledem na problematiku spárování plateb s vízovými žádostmi všech zastupitelských úřadů České republiky v zahraničí, není z technických důvodů úhrada na převodem na bankovní účet možná. Žalobce mohl správní poplatek uhradit v hotovosti či platební kartou na velvyslanectví, popř. mohl k tomuto úkonu zmocnit 3. osobu, tedy nemusel se na velvyslanectví dostavit osobně. Výzva žalobce velvyslanectví ke sdělení čísla účtu byla bezpředmětná, neboť velvyslanectví účtem za účelem příjmu vízových poplatků nedisponuje, a vysvětlení technické nemožnosti úhrady poplatku na účet se žalobci dostalo již v usnesení ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO. Žalovaný uznává, že ve výzvě byla stanovena kratší než zákonná patnáctidenní lhůta k úhradě správního poplatku. Při chybném poučení platí lhůta zákonná, čehož si zástupce žalobce, znalý právních předpisů, musel být vědom. Žalobce mohl správní poplatek uhradit kdykoliv před zastavením řízení a jeho žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza by se stala přípustnou.

7. Při jednání žalovaný vysvětlil, že zastupitelské úřady České republiky v zahraničí jsou nastaveny dle jejich nejslabšího článku stran technických možností provádění plateb tak, aby byl zachován rovný přístup ke všem žadatelům a rovné, srovnatelné podmínky pro podání žádosti a úhradu správního poplatku jakožto obligatorní náležitosti žádosti o vízum, dlouhodobý pobyt či trvalý pobyt. Technický problém spočívá též v tom, aby bylo zajištěno, jelikož zaplacení poplatku je předpokladem přípustnosti žádosti, že příslušný správní orgán bude mít v době podání žádosti informaci o tom, že poplatek byl na účet zaplacen. V případě platby kartou je přitom ihned zřejmé, zda poplatník potřebnými prostředky disponuje. Žalovaný na změně systému tak, aby umožňoval platby poplatků převodem na účet pracuje, nicméně nyní to ještě z popsanych důvodů možné není. Do práv žalobce nebylo zasaženo, nebylo vůči němu postupováno diskriminačně či svévolně.
8. K projednání věci nařídil krajský soud jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce setrval na svých stanoviscích uvedených v žalobě. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., z níž vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce proto je tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba je z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
10. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobce 26. 5. 2022 podal žádost o udělení krátkodobého víza za účelem turistiky č. CAIR 2022 05 26 0014, která byla 1. 6. 2022 velvyslanectvím zamítnuta prostřednictvím jednotného formuláře pro oznámení důvodů zamítnutí žádosti o udělení víza, a to z důvodu nespolehlivosti informací předložených za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu a z důvodu pochybností o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně účelu cesty, podmínek pobytu, socioekonomické situace, úmyslu opustit území členských států. Žalobce si formulář převzal 13. 6. 2022. Podáním z 28. 6. 2022 žalobce požádal o nové posouzení žádosti o udělení víza. Výzvou ze dne 27. 7. 2022, č. j. 1551-1/2022-KAHIKO, velvyslanectví vyzvalo žalobce k zaplacení správního poplatku z žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza ve výši 1 169 EGP do 10 dnů od doručení výzvy, a to buď v hotovosti nebo bezhotovostně platební kartou, a to osobně na velvyslanectví. Výzva obsahuje poučení o tom, že řízení bude zastaveno, popř. úkon nebude proveden, pokud poplatek nebude ve lhůtě zaplacen. Výzva byla žalobci (jeho zástupci) doručena 1. 8. 2022. Odvolání žalobce proti výzvě, v němž se mimo jiné dovolával toho, aby mu bylo v souladu s § 163 d. ř. umožněno uhradit správní poplatek převodem na účet, bylo usnesením žalované ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO, zamítnuto, a to z důvodů již výše uvedených. Následně velvyslanectví usnesením z 4. 9. 2022, č. j. 1555-7/2022-KAHIKO, řízení o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza pro nezaplacení správního poplatku zastavilo. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním ze dne 16. 9. 2022, které byla zamítnuto žalobou napadeným usnesením žalovaného ze dne 5. 10. 2022, č. j. 307329-1/2022-VO.
11. Podle § 5 odst. 2 ZoSP poplatky stanovené v sazebníku pevnou částkou jsou splatné buď při přijetí podání nebo později, vždy však před provedením úkonu, a to podle jeho vymezení v jednotlivých položkách sazebníku, nestanoví-li sazebník jinak. Nezaplátí-li poplatník poplatek v této lhůtě, vyzve ho správní úřad, aby tak učinil ve lhůtě do 15 dnů ode dne, který následuje po doručení výzvy k zaplacení poplatku, která je rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní. Ve výzvě k zaplacení poplatku správní úřad zároveň upozorní poplatníka na důsledky nezaplacení poplatku. Proti výzvě k zaplacení poplatku lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne, který následuje po jejím doručení.
12. Podle § 6 odst. 1 ZoSP se poplatky platí v české měně, nestanoví-li tento zákon jinak (odstavce 2, 3 a 5).
13. Podle § 6 odst. 3 ZoSP poplatky stanovené pevnou částkou mohou české zastupitelské úřady vybírat rovněž a) v měně státu, v němž mají své sídlo, nebo b) v měně jiného státu, je-li Českou národní bankou vyhlášen kurs devizového trhu této měny.
14. Podle § 6 odst. 4 ZoSP pro účely placení poplatku podle odstavců 2 a 3 provede český zastupitelský úřad přepočty na cizí měnu a naopak podle kursu devizového trhu vyhlášeného Českou národní bankou k poslednímu dni kalendářního měsíce předcházejícího lhůtám

15. Podle § 6 odst. 8 ZoSP věty poslední u českých zastupitelských úřadů se poplatky platí na účty těchto úřadů v zahraničí a způsob placení poplatků u orgánů územních samosprávných celků si určí tyto orgány podle zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

19. První žalobcem tvrzený důvod nezákonnosti výzvy k zaplacení správního poplatku, jenž žalobce spatřuje v tom, že správní poplatek mu byl vyměřen v egyptských librách, soud neshledal. Sám žalobce v odvolání připouští, že ust. § 6 odst. 3 ZoSP českým zastupitelským úřadům umožňuje poplatky stanovené pevnou částkou vybírat rovněž v měně státu, v němž mají své sídlo. Pokud tak v projednávané věci velvyslanectví postupovalo a vyměřilo správní poplatek, jenž je stanoven pevnou sazbou (viz položka 144c Sazebníku správních poplatků, jenž je přílohou ZoSP) v egyptských librách, postupovalo v souladu se zákonem.
20. Jiná je situace stran stanovení kratší lhůty k zaplacení správního poplatku. Z ust. § 5 odst. 2 ZoSP plyne, že správní orgán ve výzvě stanoví lhůtu k zaplacení správního poplatku v trvání 15 dnů. Pokud v projednávané věci velvyslanectví stanovilo žalobci lhůtu kratší, desetidenní, je výzva v rozporu s uvedeným ustanovením, tedy nezákonná. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce fakticky měl k zaplacení správního poplatku čas podstatně delší, a to až do konce lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí velvyslanectví o zastavení řízení (§ 5 odst. 4 ZoSP).
21. Důvodnou shledal soud též poslední žalobní námitku stran nezákonného omezení způsobu placení správního poplatku. ZoSP neobsahuje komplexní úpravu placení správních poplatků, pročez je třeba aplikovat § 163 d. ř. za užití § 2 odst. 3 písm. b) d. ř., v němž zákonodárce vymezil způsoby, jimiž lze daň, resp. správní poplatek, platit, popř. za jakých podmínek. Ve vztahu k platbě poplatku převodem na účet správce daně uvedené ustanovení žádné další podmínky neobsahuje [viz § 163 písm. a) d. ř.]. Daňový řád je veřejnoprávním předpisem, pro který jsou typické kogentní právní normy, jež jsou aplikovatelné přímo a bezpodmínečně a od pravidel v nim stanovených se nelze odchýlit. To platí nejen pro adresáty norem takového předpisu, ale tím spíše pro správní orgán jako orgán státu, který jej při své činnosti aplikuje. Stát přitom nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální interpretaci (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Pokud tedy je ust. § 163 odst. 3 písm. a) d. ř. stanoveno, že správní poplatek lze hradit mimo jiné převodem na účet správce daně, je příslušný správce daně povinen takový způsob úhrady poplatníkovi umožnit. Tvrzení žalovaného o technických obtížích či dokonce technické nemožnosti placení správních poplatků převodem na účet v některých zemích, zejména afrických, se netýkalo země žalobce, tedy Egypta. Pokud by snad v některých zemích nebyla platba na účet technicky možná, nemůže to znamenat, že stát v rozporu se zákonem neumožní tento způsob platby v zemích, v nichž to z technického hlediska možné je. Uvedená situace nikterak nekoliduje se zásadou rovného přístupu ke všem žadatelům a rovných, srovnatelných podmínek pro podání žádosti a úhradu správního poplatku, neboť tyto zásady je třeba aplikovat s přihlédnutím k podmínkám v té které zemi. Pokud v určité zemi existují z hlediska možnosti plateb určitá omezení, nezbyvá, než to respektovat a postupovat v této zemi vůči všem stejně za daných podmínek, nemůže to však odůvodnit omezení ve vztahu k poplatníkům v zemích, nichž taková omezení nejsou dána. Další žalovaným tvrzené komplikace spojené s placením poplatků převodem na účet, jako je párování plateb, popř. potřeba ověření zaplacení poplatku v okamžiku podání žádosti, jsou nepochybně v dnešní době řešitelné systémem variabilních symbolů a platby převodem na účet předem. Pro posouzení zákonnosti výzvy je však podstatné to, že ve výše citovaných ustanoveních d. ř. a ZoSP jsou poplatníkům garantovány přípustné způsoby úhrady daní a poplatků a je na státu, který takovou normu přijal, aby způsoby placení tam uvedené zajistil anebo právní úpravu uzpůsobil jeho vlastním možnostem.

22. Poukaz žalovaného na shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž uvedený soud konstatoval, že „správní orgán při výkonu své pravomoci v zahraničí nemá stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jeho provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů“, je nepřiléhavý. V označených věcech byla řešena otázka úpravy úředních hodin na zastupitelských úřadech v zahraničí v situaci, kdy se žalobci domáhali vyřízení jejich vízové žádosti mimo úřední hodiny stanovené pro daný typ žádosti. Toliko ve vztahu k této situaci Nejvyšší správní soud, vycházející z premisy výše uvedené, dovodil (viz např. jeho rozsudek z 23. 5. 2015, č. j. 3 Azs 345/2017-36), že „každý právní orgán je oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu.“ Otázka přípustných způsobů placení správních poplatků, je však, na rozdíl od problematiky organizace chodu správního úřadu formou stanovení úředních hodin, výslovně upravena zákonem, od něhož se žalovaný nemůže odchýlit, jak shora uvedeno.
23. Z popsanych důvodů byla výzva velvyslanectví k zaplacení správního poplatku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 1551-1/2022-KAHIKO, i usnesení žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO, o zamítnutí odvolání žalovaného proti výzvě, v rozporu se zákonem. Jelikož jak výzva, tak rozhodnutí o odvolání byly ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. podkladem pro vydání usnesení velvyslanectví o zastavení řízení ze dne 4. 9. 2022, č. j. 1555-7/2022-KAHIKO, tak usnesení žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí ze dne 5. 10. 2022, č. j. 307329-1/2022-VO, jsou v důsledku toho i tato rozhodnutí v rozporu se zákonem, a proto je soud podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.
24. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, stran přípustných způsobů platby správních poplatků, je správní orgán v dalším průběhu řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Byť byla výrokem II. žaloba zamítnuta co do požadavku na zrušení usnesení žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. 306670-1/2022-VO, neboť jde o rozhodnutí předběžné, jelikož však byla zákonost tohoto rozhodnutí fakticky přezkoumána podle § 75 odst. 2 s. ř. s. se závěrem o jeho nezákonnosti, vyšel soud z toho, že byl žalobce ve věci úspěšný zcela, a proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží plná náhrada nákladů řízení. Náklady žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů právního zastoupení, jež sestávají z odměny jeho zástupce za 3 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání soudu podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v účinném znění (dále jen „a. t.“) – po 3 100 Kč za úkon podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) a. t., 3 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 a. t., náhrady času promeškaného cestou ze sídla zástupce v Chomutově k jednání soudu a zpět v rozsahu 4 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 a. t., cestovným na uvedené trase ve výši 1 247,96 Kč [při ujetí 134 km, spotřebě benzínu Super pl. 98 9,1 l/100 km (3. údaj v TP dle nařízení Komise č. 136/2014W), jeho ceně 45,20 Kč/l a výši základní náhrady 5,20 Kč/km dle vyhl. č. 467/2022 Sb.] a náhradou za 21% DPH z uvedených částek, vyjma soudního poplatku, ve výši 2 488,08 Kč. Celkem náklady žalobce činí 14 336,03 Kč. Jelikož soud neshledal důvody pro stanovení lhůty delší, je žalovaný povinen náhradu nákladů žalobci uhradit do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. a § 160 odst. 1 o. s. ř. za užití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. března 2023

Mgr. Jan Pekáč v. r.
předseda senátu